

Бурное развитие новых технологий таких, как компьютерная промышленность и интернет, увеличивает разрыв между молодежью и взрослыми, поскольку научно-технические новшества делают жизнь молодых людей совершенно не похожей на то, что было в свое время у предыдущих поколений. Активная жизненная позиция и широкий кругозор современной молодежи позволяет ей сравнительно легко приспосабливаться к меняющимся условиям жизни, ориентироваться в различных технических продуктах. В качестве примера можно привести компьютеры и мобильные телефоны, знакомство и работа с которыми дается молодым людям гораздо легче, чем их родителям.

Именно в конфликте между молодежью и старшим поколением являются новые тенденции, где необходимо специализированное воспитательное воздействие, которое сможет предупредить разрушительные конфликты, которые порождены новыми ценностно-смысловыми нишами взаимодействия поколений.

Решением данной проблемы могут стать доверительные отношения в семье, когда ребенок может обратиться со своими проблемами к взрослым, не ожидая порицания и запретов, а зная, что взрослые постараются вникнуть в суть вопроса и максимально лояльно смогут помочь. В противном случае, молодой человек замкнется в себе, что приведет либо к подавленности и неуверенности в себе на всю жизнь, либо необузданному протесту, что впоследствии приведет к конфликтам сторон.

Нужно помнить о том, что ваша семья — это ваша крепость, которую вы должны оберегать и защищать, поскольку родные люди — это самые главные люди в жизни. И сегодня мы — дети, а завтра — мамы и папы, и от того, как и на каких принципах мы будем строить отношения в своей семье будет зависеть, по сути, вся наша жизнь.

КРАСНОПОЛЬСЬКА Т. М.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри соціальних теорій, кандидат політичних наук

ВЗАЄМОДІЯ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ ТА ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА У ГЕНДЕРНОМУ ПИТАННІ: АНАЛІЗ НОРМАТИВНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В УКРАЇНІ

Суспільство продуктивно функціонує та розвивається тільки тоді, коли відбувається постійна та ефективна взаємодія держави та громадянського суспільства. Це, в тому числі, стосується і реалізації гендерної політики. Причому чим краще налагоджена співпраця держави та

громадянського суспільства, тим швидше та легше буде досягнута гендерна рівність (тобто рівність чоловіків та жінок, з урахуванням особливостей кожного).

Метою цієї роботи є аналіз політико-правового виміру еволюції взаємовідносин між органами державної влади та громадянським суспільством у гендерному питанні.

Пропонуємо виділення трьох етапів такої еволюції.

Перший — закладення політико-правових підвалин формування дієздатного громадянського суспільства.

Цей період пов'язаний з прийняттям у 1990 р. Декларації про державний суверенітет; приєднанням у 1997 р. України до Європейської Хартії місцевого самоврядування 1985 р. та прийняттям відповідно до неї Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні». Хартія проголошує основним полем діяльності державної влади її місцевий рівень. Тільки за такої конфігурації сил державне управління буде демократичним та ефективним.

Важливим нововведенням закону «Про місцеве самоврядування в Україні» є запровадження додаткових, порівняно з законом «Про звернення громадян» 1996 р., форм участі громадян у роботі органів місцевого самоврядування — інститутів місцевих ініціатив (ст. 9) та громадських слухань (ст. 13) з будь-яких питань, що відносяться до компетенції органу місцевого самоврядування, в тому числі з питань встановлення гендерної рівності.

Другий етап — зміцнення громадянського суспільства в Україні та формування початкової моделі його взаємодії з державою — пов'язаний з прийняттям низки законів: «Про захист прав споживачів» 1991 р., «Про всеукраїнський та місцеві референдуми» 1991 р., «Про об'єднання громадян» 1992 р., «Про інформацію» 1992 р., «Про звернення громадян» 1996 р. та ін.

Важливим тут є положення ст. 27 Закону України «Про органи самоорганізації населення» 2001 р., що проголошує право таких органів приймати участь у засіданнях місцевих рад з правом дорадчого голосу у питаннях, що стосуються їх діяльності, в тому числі гендерних.

Третій етап можна охарактеризувати як зміну існуючої моделі взаємодії, перехід на її якісно новий рівень. Він започатковується з прийняттям Указу Президента України «Про забезпечення умов для більш широкої участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики» від 31.07.2004 р., в якому пріоритетними завданнями органів виконавчої влади визначено: створення ефективних організаційних та правових умов для реалізації громадянами права на участь в управлінні державними справами, забезпечення відкритості діяльності органів виконавчої влади, врахування громадської думки у процесі підготовки та організації виконання їх рішень, підтримання постійного діалогу з усіма соціальними групами громадян.

В цей період також було прийнято основоположний вітчизняний нормативно-правовий акт, спрямований на досягнення паритетного становища жінок і чоловіків у всіх сферах життя суспільства — Закон України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» 2005 р. Тут закріплюються повноваження органів державної влади та органів місцевого самоврядування, а також об'єднань громадян у сфері забезпечення рівних прав та можливостей жінок та чоловіків. Відносно останніх, то ст. 14 закріплює такі їх права: брати участь у розробці рішень, що приймаються органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування з питань гендерної рівності; брати участь у реалізації загальнодержавних та регіональних програм; делегувати своїх представників до складу консультативно-дорадчих органів, що створюються при органах виконавчої влади та органах місцевого самоврядування; проводити моніторинг з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків та ін.

На розвиток забезпечення гендерної рівності спрямований й Указ Президента України «Про вдосконалення роботи центральних і місцевих органів виконавчої влади щодо забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» від 26.07.2005 р., в якому зазначається що «посадові особи міністерств, інших центральних та місцевих органів виконавчої влади, на яких покладається виконання обов'язків щодо забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, організовують у межах своїх повноважень роботу відповідних органів виконавчої влади стосовно... співробітництва з громадськими організаціями, зокрема громадськими жіночими організаціями, для узагальнення інформації щодо стану забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків та визначення шляхів запобігання виникненню дискримінації за ознакою статі».

Державна програма з утвердження гендерної рівності в українському суспільстві на період до 2010 року також приділяє увагу питанням взаємодії органів державної влади та громадянського суспільства у гендерному питанні. Так, серед основних її завдань зазначені: забезпечення співпраці центральних та місцевих органів виконавчої влади у вивченні гендерних питань з науково-дослідними установами Національної академії наук, залучення до проведення наукових та експертних досліджень громадських організацій та міжнародних агентств; підтримка громадських ініціатив, спрямованих на формування гендерної культури, подолання усталених гендерних стереотипів; залучення до підготовки рішень органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування з питань гендерної рівності вітчизняних та міжнародних громадських організацій; організація громадського обговорення проєктів нормативно-правових актів і програм, спрямованих на забезпечення гендерної рівності тощо.

Продуктивним для переходу на якісно новий рівень взаємодії інститутів держави та громадянського суспільства став 2012 р.

Так, 25.01.2012 р. видається Указ Президента України «Питання сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні» № 32/2012, яким, з метою налагодження ефективних механізмів партнерства держави з інститутами громадянського суспільства, вдосконалення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування, забезпечення її прозорості та відкритості, було утворено Координаційну раду з питань розвитку громадянського суспільства як допоміжний орган при Президентові України.

Координаційна рада розробила Стратегію державної політики сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні, яка стала системним документом, що увібрав у себе весь нормативно-правовий доробок попередніх років.

Серед очікуваних довгострокових результатів (до 2020 р.) Стратегії: підвищення рівня взаємодовіри та взаємодії між органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування та інститутами громадянського суспільства; забезпечення участі інститутів громадянського суспільства у формуванні та реалізації державної, регіональної політики; запровадження громадського контролю за діяльністю органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, посилення впливу інститутів громадянського суспільства на прийняття управлінських рішень та їх реалізацію; підвищення якості та адресності соціальних послуг шляхом залучення до їх надання інститутів громадянського суспільства тощо.

Виходячи і змісту останніх актів зрозуміло, що у найближчому майбутньому перелік нормативних джерел регулювання взаємодії громадянського суспільства з державою буде і далі розширюватись.

Таким чином, на даний час сформована потужна нормативно-правова база для функціонування громадянського суспільства в Україні та ефективної його взаємодії з органами державної влади.

МИЛОСЕРДНА І. М.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри соціальних теорій, кандидат політичних наук, доцент

ТЕОРЕТИЧНЕ ПІДГРУНТЯ ДО РОЗУМІННЯ СУТНОСТІ ПОЛІТИЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Проблематика дослідження політичного управління останнім часом все більше привертає увагу представників різних напрямків політичної науки. З'являються нові підходи щодо тлумачення цього феномену, які не дають однозначного розуміння сутності політичного управління в політичній системі суспільства.